

други въ свѣта и съ васъ заедно да умра съ сабя въ ржка за светитѣ правдини на поробена България! (Групни възклицания). И ако не е тази цель за сѣкиго най-мила, най-скъпа, то кажете ми, коя друга причина ни е събрала тука отъ сичкитѣ краища на отечеството ни? Дали да се караме и завиждаме кой е по-голѣмъ, кой — по-малѣкъ между насъ? Не, братя, въ днешната света мисия и предъ смъртта, равни сме синца — нѣма по-голѣмъ, нито по-малѣкъ, — а тамъ, въ бойното поле, съ сабя въ ржка противъ неприятеля, тамъ ще видимъ кой е юнакъ, кой е достоенъ да се нарече великъ въ опасността. (Разпалени възклицания).

Благодаря ви, че потвърдявате туй, що думамъ отъ сърдце и душа; радватъ ме тѣзи решителни гласове, и азъ скоро ще свърша словото си, като виждамъ вече, че сте съединени и съгласни сички, що ни се предложи отъ Хаджията, и че имаме пълно увѣрение единъ къмъ други. Едно ще искамъ отъ васъ като другаръ и приятель, то е, да се пазиме, братя, отъ убийствената завистъ, която сѣкога и вредомъ е изворъ на най-погубни лошавини, а намъ ще бжде пропастъ за синца ни. И за какво има единъ другиму да си завиждаме? За слава ли? — Славенъ е всѣки, който умре за свободата на поробения народъ. За богатство ли? — Но ний не идемъ да грабимъ и без.